

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 003388 13 Кж 4
Бања Лука, 21.2.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Ф. А., због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката В. Л. из З., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број: 12 0 К 003388 12 К од 14.12.2012. године, у сједници вијећа одржаној дана 21.2.2013. године, на коју су приступили замјеник главног републичког тужиоца Светлана Брковић, оптужени и његов бранилац, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се као неоснована жалба браниоца оптуженог Ф. А. и пресуда Окружног суда у Бијељини број: 12 0 К 003388 12 К од 14.12.2012. године, потврђује.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бијељини број: 12 0 К 003388 12 К од 14.12.2012. године утврђено је да је оптужени Ф. А. у стању неурачунљивости учинио противправано дјело тешко убиство из члана 149. став 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Српске и да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавила бранилац оптуженог, која пресуду побија због повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене Кривичног закона, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати првостепену суду на поновно одлучивање.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа бранилац оптуженог је изложила жалбу остајући код навода и приједлога из жалбе. Замјеник главног републичког тужиоца је предложила да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Приговори жалбе браниоца оптуженог, сведени на заједнички именилац, у суштини се своде на исказано становиште манифестовано у тврдњи да оптужени није починио кривично дјело у неурачунљивом стању, као и на тврдњи да је та пресуда резултат погрешне примјене Кривичног закона у оцјени умишљаја оптуженог на погрешно и непотпуно утврђеној чињеничној основи. При томе је, према становишту жалбе, првостепени суд незаконито одбио приједлог за извођење доказа одбране, односно да се оптужени упути на посматрање у психијатријску клинику и тиме повриједио право на одбрану оптуженог.

Испитујући побијану пресуду у оном дијелу који се жалбом побија, а у смислу одредбе члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), а по службеној дужности и да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Није повријеђено право на одбрану и тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка на коју указује жалба браниоца оптуженог, а која се према тврдњи жалбе манифестује у томе што је неосновано одбијен приједлог да се чињенично стање допуни извођењем доказа предложених од стране одбране.

Наиме, када вијеће на главном претересу, мада је то могао самостално урадити предсједник вијећа у смислу члана 278. став 2. ЗКП РС, за одбијени доказни приједлог одбране да разлоге зашто је одбијен, онда нема основа за жалбену тврдњу да је одбијањем тих доказних приједлога одбране, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка у облику повреде права на одбрану. Ово из разлога што је дискреционо право предсједника вијећа да, ако закључи да околности које странка или бранилац желе да докажу, немају значај за предмет или је понуђени доказ непотребан, одбије понуђени доказ.

У приговору мањкавости чињеничне основе жалба сматра да је погрешно и непотпуно утврђено чињенично стања у погледу одлучне чињенице способности оптуженог да схвати значај свог дјела и управља својим поступцима у вријеме извршења кривичног дјела довело и до погрешне примјене Кривичног закона и да су закључци у погледу одлучних чињеница, посебно када је у питању урачуљивост оптуженог у вријеме извршења кривичног дјела, резултат погрешне оцјене доказа, а посебно налаза и мишљења вјештака оптужбе. У том контексту жалба не спори чињенице да се критичне прилике дошло до убиства оштећене, али сматра да нема довољно доказа да је то дјелу оптужени извршио у неурачунљивом стању.

Међутим, на основу правилно утврђеног чињеничног стања и доказа изведених на главном претресу пред првостепеним судом утврђене су све чињенице од одлучног значаја да ли је уопште извршено кривично дјело, да ли је оптужени извршилац и да ли је дјело извршено у стању неурачунљивости, па нема мјеста жалбеном приговору да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено. Аргументима жалбе браниоца оптуженог да је налаз и мишљење вјештака неуропсихијатра др П. Г. (према мишљењу овог вјештак способност оптуженог, темпоре цриминис, да схвати значај дјела и да управља својим

поступцима је искључена) о урачунљивости оптуженог у вријеме извршења дјела мањкав нема мјеста, јер је свој закључак да је оптужени предметно кривично дјело починио у стању неурачунљивости простепени суд засновао, не само на налазу и мишљењу напријед наведеног вјештака, већ и на сагласном налазу и мишљењу вјештака психолога А. П. (према мишљењу овог вјештака оптужени је у вријеме извршења дјела био у стању потпуне неурачунљивости), па се стога не могу прихватити као основани приговори о мањкавости датих разлога у образложењу пресуде за одлучне чињенице.

Жалбеним аргументима, стручност и вјеродостојност налаза и мишљења наведених вјештака нису доведени у питање. Наиме, у писменом извјештају, а потом у својим исказима на главном претресу вјештаци су, на основу стања списка, медицинских и психолошких испитивања, дали стручно мишљење о факторима који су определијелили понашање оптуженог критичне прилике и њиховом утицају на интелектуалне и волунтаристичке способности приликом извршења дјела. На основу оваквог налаза и мишљења вјештака оптужбе, који је широко и аргументовано супростављен свједочењу свједока одбране неуропсихијатра др М. С., утврђена је неурачунљивост оптуженог у вријеме извршења кривичног дјела и разјашњене су све чињенице и околности које су довеле до оваквог поступања оптуженог у конкретној ситуацији.

Дакле, provedеним доказима и њиховом правилном оцјеном у побијаној пресуди, што у цјелости прихвата и овај суд, првостепени суд је правилно утврдио све одлучне чињенице, разјаснивши све битне околности од значаја за правилно пресуђење овог предмета, а посебно за правну оцјену урачунљивости оптуженог, па супротна тврђења жалбе браниоца оптуженог нису основана. Према томе чињенична и правна основа побијане пресуде у свему је правилна, а пресуда даје детаљне разлоге правне оцјене радњи оптуженог, дајући за то ваљане разлоге, при чему је првостепени суд примарно утврдио да је извршено кривично дјело, да је оптужени учинилац тог дјела и коначно да је дјело учињено у стању неурачунљивости.

Испитујући по службеној дужности да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, овај суд налази да Кривични закон није повријеђен.

Ради изнијетог жалба браниоца је одбијена као неоснована, на начин описан у изреци ове пресуде, а на основу одредбе члана 327. ЗКП РС.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић